

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **JUDr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. MSP-685/2015-OT-OSV/5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016 - 97,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 (dále jen „obvodní soud“) ze dne 8. 9. 2015, č. j. 40Si 99/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 19. 8. 2015, v níž požadoval kopii rozhodnutí v konkrétní trestní věci. Obvodní soud požadované rozhodnutí poskytl, ale provedl u něj anonymizaci (odstranění jména a příjmení fyzických osob, jejich rodných čísel a bydliště).

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2016, č. j. MSP-685/2015-OT-OSV/5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí v části týkající se příjmení úředních osob (zde obžalovaného a svědků v pozici policistů) uvedených v rozsudku ze dne 18. 8. 2015, sp. zn. 6 T 103/2015, věc v této části vrátil k novému projednání. Ve zbývající části rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.

[3] Žalobce se domáhal zrušení výroku napadeného rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto, u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 5 Ad 1/2014 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta. Podle městského soudu vychází požadavek anonymizace osobních údajů ze zákona. Nesouhlasil se žalobcem, že jméno a příjmení osoby poškozené (příp. svědků) vůbec není osobním údajem. Jedná se totiž o identifikátor, prostřednictvím kterého lze se znalostí kontextu osobu určit. Za takový kontext pak považuje i trestní rozsudek, z jehož odůvodnění plynou poznatky, které jsou schopné vymezit nositele určitého jména a příjmení zcela jednoznačně. Nadto jméno a příjmení je prvkem sociální identity fyzické osoby, kterou lze v kontextu trestního rozsudku identifikovat. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, nelze na právě projednávaný případ bez dalšího aplikovat, neboť šlo o knihu návštěv na služebně policie v Praze, v níž není vylíčen kontext, z něhož by bylo možné osobu návštěvníka identifikovat.

[4] Podle městského soudu v daném případě zájem na ochraně osobních údajů převáží nad právem na informace, neboť s ohledem na čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je třeba chránit osobní čest, dobrou pověst a jméno osoby poškozené. Není ve veřejném zájmu poskytovat veřejnosti v rámci trestního rozsudku osobní údaje osoby, která se do soudního řízení v trestní věci nedostala vlastní vinou, ale až v důsledku protiprávního jednání pachatele. U svědků a poškozeného zde není tak silný veřejný zájem jako v případě obžalovaného. Naopak osobní údaje takových osob je třeba chránit, aby nedocházelo k další viktimizaci. Tím se daná situace liší od případů odkazovaných žalobcem. Podle městského soudu na uvedeném nemění nic ani skutečnost, že jméno poškozeného se již objevilo v médiích. To totiž nevede k tomu, že by takové jméno a příjmení ztratilo statut osobního údaje, s nímž musí povinné subjekty zacházet tak, jak jim ukládá zákon.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, tvrdí, že jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, a to ani v kontextu s dalšími údaji obsaženými v kopii požadovaného rozsudku. Další údaje, na základě nichž by bylo možné konkrétní osobu jednoznačně identifikovat, totiž

byly rovněž anonymizovány. Poškozený je jedním z účastníků trestního řízení, přičemž v daném případě nešlo o týrané dítě ani znásilněnou ženu či jiný případ vyžadující potřebu zvýšené ochrany. Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 – 166, považuje stěžovatel na nepřípadný. Konkrétní skutkové okolnosti nyní projednávané věci neodůvodňují potřebu ochrany poškozeného, jehož jméno a příjmení je uvedeno i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nadto řízení před soudem probíhá veřejně a trestný čin byl v případě poškozeného široce medializován. Poskytnutí kopie rozsudku bez anonymizace tak nemohlo poškozenému způsobit žádnou újmu. Na podporu své argumentace stěžovatel stejně jako v žalobě odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 – 103, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013 – 68.

[7] Stejně jako v žalobě stěžovatel namítá, že zveřejňování informací o totožnosti osoby poškozeného a svědka je zakázáno pouze v přípravném řízení. Nejde o nezletilého ani o trestný čin proti lidské důstojnosti. Není proto dán zájem na utajení jména a příjmení poškozeného, ani svědků, kteří v trestním řízení vystupovali bez utajení identity. S těmito námitkami se městský soud náležitě nevypořádal. Vycházel totiž pouze z obecných hledisek a nezohlednil konkrétní okolnosti, na které stěžovatel upozorňoval.

[8] Stěžovatel dále totožně jako v žalobě poukazuje na odbornou literaturu (její rozsáhlou citací) zabývající se potřebou zveřejňování judikatury a otázkami její anonymizace. Ani Evropský soudní dvůr a Evropský soud pro lidská práva svá rozhodnutí zásadně neanonymizují, neboť to často vede k nesrozumitelnosti publikovaného rozhodnutí.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že anonymizace jména a příjmení fyzické osoby na základě směrnice Ministerstva spravedlnosti č. j. 13/2008-SOSV-SP (dále jen „směrnice MSp“) je v souladu se zákonem. Omezení práva na informace totiž může vyplývat jen ze zákona a je-li to nezbytné. Nemůže k němu dojít na základě interního aktu Ministerstva spravedlnosti nad rámec zákona. Tuto argumentaci stěžovatel rozvádí doslovným přepisem žalobní argumentace, podle které Ministerstvo spravedlnosti vydáním směrnice překročilo meze své pravomoci a působnosti. Proto považuje za nesprávný závěr městského soudu, že pokyn k anonymizaci jména a příjmení vyplývající ze směrnice je v souladu se zákonem, nadto se s tímto žalobním bodem městský soud náležitě nevypořádal.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s argumentací městského soudu. Jelikož tedy vyjádření neobsahovalo žádná tvrzení, k nimž by Nejvyšší správní soud přihlédl, nezasílal již předmětné podání stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší

správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se žalobou řádně zabýval a reagoval na všechny námitky stěžovatele. Pokud stěžovatel nesouhlasí se závěry, podle kterých je žaloba nedůvodná, mohlo by se případně jednat o nesprávné právní posouzení věci, nikoliv však o nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[14] Naopak stěžovatel ve své kasační stížnosti o rozsahu 12 stran převážně opakuje námitky obsažené v žalobě, aniž by jakkoliv reagoval na argumentaci městského soudu. Pokud se v několika odstavcích pokusil o polemiku s odůvodněním napadeného rozsudku, pak se jedná spíše o obecnou proklamaci o nesprávnosti závěrů městského soudu, případně nedostatečnosti vypořádání žalobního bodu, který je v kasační stížnosti zopakován. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, proto Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku (zejména co do vypořádání stěžovatelových opakovaných citací judikatury správních soudů), které poskytuje dostatečnou odpověď na kasační námitky stěžovatele, a nad rámec toho uvádí následující.

[15] Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ"), *[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*. Ustanovení § 12 téhož zákona stanoví, že *[v]šechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá*.

[16] Dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů" nebo „ZOOÚ"), je *osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*. Podle § 10 téhož zákona *[p]ři zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů*.

[17] Dle stěžovatele nejsou jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii požadovaného trestního rozsudku osobními údaji ve smyslu ZOOÚ, neboť na základě nich nelze konkrétní osobu jednoznačně určit. Své stanovisko opírá o závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148. Nicméně pokud Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí nepovažoval jméno a příjmení fyzické osoby za dostatečné pro její jednoznačnou identifikaci, je třeba na tento názor nahlížet optikou skutkových okolností předmětného případu. Jeho závěry nelze paušalizovat a bez dalšího použít na jakékoliv jiné situace. V odkazovaném případě šlo o poskytnutí seznamu návštěv obsahujícího údaje (jméno, příjmení a číslo občanského průkazu) o jednotlivých osobách bez dalších osobních informací či jiného kontextu. Městský soud tak správně konstatoval, že v nyní souzeném případě jde o odlišnou situaci, neboť v kontextu celého trestního rozsudku jména a příjmení fyzických osob jsou osobními údaji. Otázka, zda jednotlivec, jehož se informace týká, je nebo není identifikovatelný, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011 – 156).

[18] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, vyložil, že *„osobní údaj je tedy jakýkoliv údaj, který se musí týkat fyzické osoby (subjektu údajů) a tato fyzická osoba je nebo může být přímo ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem (nepřímo) identifikována“*. Poukázal také na bod 26 odůvodnění Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, podle něhož *„zásady ochrany se musí vztahovat na veškeré informace týkající se identifikované či identifikovatelné osoby; [...] pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlédnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby. O osobní údaj tedy nepůjde, jestliže s přihlédnutím ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná.“*

[19] Obecně lze fyzickou osobu považovat za „identifikovanou“, jestliže je ve skupině osob odlišena ode všech ostatních příslušníků této skupiny. V souladu s tím je fyzická osoba „identifikovatelná“, jestliže je možné ji identifikovat (přípona „-elná“ vyjadřuje možnost), ačkoli dosud identifikována nebyla. Tato druhá alternativa proto v praxi představuje prahovou podmínku určující, zda informace vyhovuje definici osobního údaje. K přímé a nepřímé identifikaci osoby (která závisí i na souvislostech konkrétní situace) se podrobněji vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 5. 2013, č. j. 5 As 1/2011 – 156.

[20] Nejvyšší správní soud považuje jméno a příjmení fyzické osoby ve spojení s příběhem v trestním rozsudku za natolik konkrétní, že jde jednoznačně o osobní údaje identifikující jednotlivé osoby. I v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, č. j. 3 As 3/2017 – 38, již konstatoval, že *„osobním údajem je i samotná výpověď osoby“*, a dále, že osoba vypovídající v trestním řízení *„poskytuje informace o svém vztahu k věci, která je předmětem trestního řízení. Tato výpověď je poté zdrojem informací o osobě vypovídajícího, má určitou hodnotu i z hlediska věrohodnosti a má své postavení v systému důkazních prostředků. Výpověď je nakonec zaznamenána ve formě protokolu a v takové podobě je možno ji zpracovat. Zdokumentované*

výpovědi v trestním řízení, tj. nejen identifikační údaje osob, ale tedy i samotný obsah tak nepochybně jsou osobním údajem ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů". To pak musí platit i pro obsah výpovědi reprodukované v odůvodnění trestního rozsudku. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii trestního rozsudku je osobním údajem ve smyslu ZOOÚ.

[21] V dalším okruhu námitek stěžovatel zpochybňoval, zda byla anonymizace jména a příjmení dotčených osob nezbytná a zda její potřeba převážila nad právem na informace. Ani těmto námitkám Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[22] Městský soud potřebu anonymizace jména a příjmení poškozeného a svědků správně rozlišil podle toho, zda byli v postavení úředních osob, či nikoliv. Z judikatury odkazované městským soudem a stěžovatelem nevyplývá, že je třeba chránit pouze zvláště zranitelné osoby, jako například týrané děti či oběti sexuálního násilí a jiných trestných činů proti lidské důstojnosti. Na tomto místě je třeba akcentovat zejména účel, který byl v souvislosti se shromážděním dotčených informací sledován. Výpověď poškozeného a svědků je v trestním řízení nezbytné zachytit především proto, aby byly odhaleny trestné činy a jejich pachatelé byli spravedlivě potrestáni. Stejně tak je třeba, aby se tak dělo za dodržení všech procesních pravidel a obviněný měl možnost účinné obhajoby. Soud je pak povinen přezkoumatelně odůvodnit své rozhodnutí. Zachycení výpovědí a údajů o osobách, které výpověď učinily, tedy slouží zejména tomuto účelu. To je třeba mít též na paměti při poskytování informací obsažených v trestním rozsudku podle InfZ. Poškozený a svědci jsou v trestním řízení povinni vypovídat (vyjma zákonné možnosti nevypovídat či odepřít výpověď), a nemohou proto pořízení osobních informací o své osobě v trestním řízení jakkoliv zabránit. Již samotná povinnost vypovídat před soudem, a to zpravidla za účasti veřejnosti, o nepříjemných zážitcích (neboť ocitnout se v pozici poškozeného či svědka trestného činu je pro většinu lidí opravdu stresující) velmi citelně zasahuje do osobní sféry každého člověka. Vědomí, že takto získané informace budou i nadále zveřejňovány včetně jména a příjmení svědků, by dokonce mohlo negativně ovlivnit obsah výpovědi.

[23] Jakkoliv je zveřejňování informací o totožnosti svědků a účastníků trestního řízení zakázáno podle trestněprávních předpisů výslovně pouze v přípravném řízení, neznamená to, že je tím vyloučena ochrana osobních údajů podle ZOOÚ. Tento zákaz má primárně zajistit, aby medializací některých informací nedocházelo k maření vyšetřování. Proto se vztahuje pouze na přípravné řízení. Nadto se jedná o speciální úpravu dopadající na postup orgánů činných v trestním řízení, která nijak nevylučuje použití úpravy ochrany osobních údajů při poskytování informací podle InfZ. Jelikož městský soud srozumitelně a uceleně odpověděl na námitku stěžovatele, že anonymizace v daném případě byla nezbytná k ochraně práv dotčených osob, která převážila nad zájmem na přístup veřejnosti k informacím, dostatečně se tím vypořádal i s dílčím argumentem poukazujícím na úpravu zveřejňování informací v trestním řízení.

[24] Podle Nejvyššího správního soudu pak nelze přehlédnout ani skutečnost, že podle § 4 písm. b) ZOOÚ představuje údaj o odsouzení za trestný čin tzv. citlivý údaj, jehož ochrana je naopak oproti osobním údajům ještě zesílena. Nejvyšší správní soud považuje

proto za absurdní, pokud by údaj o jménu a příjmení odsouzeného v trestním řízení měl být při zveřejnění rozhodnutí soudu skryt s ohledem na to, že se jedná o citlivý údaj, a naopak údaje o poškozeném by měly být bez dalšího veřejně přístupné.

[25] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že anonymizace v daném případě nebyla nezbytná, neboť jednání před soudem a vyhlášení rozhodnutí v trestním řízení je veřejné. Městský soud zcela přiléhavě odkázal na rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 – 166, v němž Nevyšší správní soud konstatoval, že povinnost chránit osobní údaje trvá i přesto, že údaje byly zveřejněny v průběhu soudního řízení. Veřejnost vyhlašování rozsudku je totiž něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací, v tomto rozsudku obsažených. Samotná skutečnost, že jména těchto osob zazněla při ústním jednání soudu nebo při veřejném vyhlášení rozsudku, ještě neimplikuje to, že se jejich totožnost musí automaticky objevit též ve zveřejněném rozhodnutí (srov. též Pospíšil I. in Rychetský P.; Langášek, T.; Herc, T.; Mlsna, P. a kol. Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti ČR. Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2015, str. 1015). Byť se v odkazovaném případě rozsudku Nejvyššího správního soudu jednalo o postih advokáta, který údaje zveřejňoval, nikoliv o jednání veřejné správy při poskytování informací veřejnosti, jsou tyto závěry aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ, neboť jsou vyjádřeny obecně ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob.

[26] Stejně tak nedochází ke konzumaci zájmu na ochraně osobních údajů ani v důsledku zveřejnění některých osobních údajů médii. Tím spíše je třeba následně chránit dotčené osoby a nepřispívat k zásahu do jejich soukromí i nadále. Městský soud správně podotkl, že dalším zveřejňováním osobních údajů by mohlo docházet k další viktimizaci osob zasažených spácháním trestného činu. Pokud jsou v médiích dostupná jména a příjmení, případně dokonce i fotografie poškozených a svědků, pak zveřejněním jména a příjmení ve spojení s obsahem jejich výpovědi a celého příběhu obsaženého v trestním rozsudku, je jejich osobní sféra zasažena ještě citelněji, neboť kdokoliv může tyto informace jednoduše propojit a získat tak velmi ucelený přehled nejen o kauze, ale i o osobách v ní vystupujících. Argument, podle kterého jestliže již bylo zasaženo do soukromí určité osoby, pak je možné zasahovat do její sféry znovu a znovu opakovaným zveřejňováním jejích osobních údajů za doprovodu dalších informací (celý obsah trestního rozsudku), je třeba odmítnout. Podpůrně Nejvyšší správní soud odkazuje (stejně jako již žalovaný v napadeném rozhodnutí) na svůj rozsudek ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 – 23, v němž se sice jednalo o údaje nezveřejněné v médiích, ale při veřejném jednání zastupitelstva, nicméně zde Nejvyšší správní soud konstatoval, že i přes zveřejnění se stále jedná o osobní údaje podléhající ochraně. K tomu lze doplnit, že v daném případě to zjevně nebyl poškozený, ani další svědci, kteří by o své vůli údaje o svých osobách, včetně jmen a příjmení zveřejnili prostřednictvím médií.

[27] Nejvyšší správní soud neseznal, že by poskytnutí kopie trestního rozsudku v anonymizované podobě jakkoliv ubíralo na jeho srozumitelnosti. Účelem poskytování rozhodnutí soudů je primárně zajištění veřejné kontroly jejich rozhodovací činnosti, nikoliv uspokojování potřeby žadatele seznámit se s osobními údaji poškozeného a svědků, ledaže by sám tento údaj měl sloužit k veřejné kontrole těchto osob, jsou-li osobami veřejně činnými. Navíc v dané věci není ani zřejmé, v čem byl stěžovatel vlastně dotčen na

veřejném subjektivním právu na přístup k informacím, když sám tvrdí, že je mu jméno a příjmení poškozeného známo. Pokud pak poukazuje na skutečnost, že tyto údaje jsou obsaženy i v napadeném rozhodnutí, jedná se o citaci stěžovatelovy žádosti o informace. Proto ve vztahu ke správnosti závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí nelze z této skutečnosti cokoliv vyvozovat.

[28] Soudní přezkum slouží individuálnímu posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Obsahem rozhodnutí soudu proto nemohou být akademické polemiky nereflektující konkrétní postup a rozhodnutí správního orgánu v dané věci. Nejvyšší správní soud tudíž nebude podrobněji reagovat na odborné články, v nichž se někteří autoři zabývají potřebou anonymizace soudních rozhodnutí a srovnávají, jak k ní přistupují různé soudy. Tuto argumentaci navíc stěžovatel bez dalšího převzal z žaloby, aniž by jakkoliv reagoval na obsah napadeného rozsudku. Nutno však dodat, že anonymizace je kritizována zejména tam, kde její provedení ubírá na srozumitelnosti zveřejněného rozhodnutí (což není nyní posuzovaný případ, jak bylo již uvedeno), neboť jsou anonymizovány např. i názvy měst atd. Zveřejnění jmen a příjmení fyzických osob vystupujících jako účastníci a svědci v trestním řízení je však třeba připustit pouze tam, kde lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse – např. tehdy, když jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení vystupují právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která veřejnou funkci vykonává nebo usiluje o její výkon. S ohledem na vše shora uvedené lze tedy uzavřít, že anynomizace jména a příjmení fyzických osob, vystupujících v trestním řízení jako účastníci a svědci, by měla být při zveřejňování soudních rozhodnutí spíše pravidlem, u kterého však existují i určité výjimky (např. jak to bylo v daném případě u osob, které v trestním řízení figurovali jako policisté).

[29] Konečně neshledal Nejvyšší správní soud, že by městský soud nedostatečně či nesprávně vyhodnotil stěžovatelovu námitku týkající se nezákonnosti směrnice MSp. Pokud městský soud dospěl k závěru, že potřeba anonymizace vyplývá přímo ze zákona (InfZ ve spojení se ZOOÚ), pak nebylo nezbytné podrobně zkoumat, zda ministerstvo vydáním této směrnice překročilo meze své pravomoci a působnosti. Jinými slovy, bez ohledu na existenci a obsah směrnice byl v daném případě povinný subjekt oprávněn poskytnout stěžovateli požadovanou informaci pouze bez jména a příjmení poškozeného a některých svědků. Zabývat se proto zákonností směrnice MSp by bylo pro otázku důvodnosti žaloby zcela irelevantní. Posuzovat zákonnost této směrnice samu o sobě soudu opět nepřísluší. Městský soud tak posoudil věc správně a námitka stěžovatele je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a

nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu